

Later is een illusie

HENK JAN AKSE

In deze column zijn mediums Henk Jan Akse en Willemijn Bessem afwisselend aan het woord. Deze maand: Willemijn Bessem, die onder meer als trancemedium stemmen van gene zijde vertolkt.

Wist u dat per vijf gedachtes die we hebben er vier negatief zijn? Ik wist het niet tot ik er op ging letten, bewust. En ja, ook ik kan me wild schrikken van mijn eigen persoonsje. Want ondanks dat ik spiritueel coach ben, betrapte ik mezelf erop dat er ontzettend veel van de zinnen in mijn hoofd het woord 'tekort' bevatten.

TO BE OR NOT TO BE

Bewust bezig zijn met je gedachten vraagt nogal iets van ons mensen. Ben jij je daar wel bewust van? Zo leer ik mensen in mijn praktijk in hun bewustzijn te stappen om op dat geestesniveau keuzes in het leven te maken. Niet makkelijk hoor, want de meeste tijd speelt zich af in ons onbewuste 'zijn'. Nee echt, lief mens: wees maar eens kritisch naar jezelf. Waar was jij vandaag echt volledig aan het To Be or NOT to Be-en? Of ging je lichaam/'machine' gewoon maar door? Zoals het leven ook gewoon doorgaat en aan ons voorbij vliegt. Vaak is één van onze meest illusionaire gedachtes dat we 'tijd' hebben... Maar ik werd weer eens snoeihard met mijn neus op de feiten gedrukt, toen ik een moeder op consult had die pas haar jongste zoon verloren had. Omdat ik nooit iets van mijn cliënten hoeft te weten behalve of ze voor een reading/coaching of combi komen, wist ik niet dat haar zoon pas twee weken geleden gestorven was. Had ik dit van tevoren geweten, dan zou ik hebben gezegd: 'Dat is te kort geleden, ik kan je nu geen reading geven'. Ik vind dat er minstens drie maanden tussen sterven en de reading moeten zitten. Mede omdat zielen voor mijn gevoel dan pas over zijn naar 'de andere kant'. Alle vezels in mijn lijf gaven echter aan dat ik het consult moest doen. De vrouw keek me aan met doffe ogen en een vermoeid gezicht van het huilen. Met het grootste gemak ging ze in mijn praktijkfauteuil in foetushouding zitten en knikte me afwachterend toe.

OP APPÈL

Al snel voelde ik de sterke aanwezigheid van een heel jonge man van rond de zeventien, achttien. Zijn energie werd steeds sterker, waardoor ik kon zien dat hij in een groen uniform stond met zijn hand saluerend tegen de zijkant van zijn hoofd. Zijn geestkracht was zo hevig dat ik hem nobel en sterk noemde. Totdat ik één korte pijnscheut in mijn hartstreek kreeg. Een greep naar mijn hart, waarna alles donker om me heen werd. "Het is mijn zoon", sprak de moeder zachtjes. "Mijn kind van zeventien die volgende maand achttien zou zijn geworden. Twee weken geleden overleden toen zijn aorta scheurde terwijl hij op appèl stond. Hij heeft zijn leven gegeven voor zijn droom." Ik was er meteen zozegd 'af' en schoot in mijn 'te kort overleden modus', terwijl zij mij smekend aankeek. "Hij is hier, ik voel hem!", zei ze. Ik concentreerde me opnieuw en zag het krachtige gezicht met de amandelvormige ogen, zijn donkere haar waar hij nonchalant doorheen streek, en vervolgens een brede glimlach met stralende tanden. De zoon wilde laten weten dat hij dicht bij zijn moeder was. En dat was het enige wat zij wilde weten.

Een tekort aan... aardgas, geld, huizen, opvangplekken, vakmensen, organen, liefde, werk, daadkracht, te kort vakantie en ga zo maar door. Het ergste is echter te kort leven. We hebben geen tijd... daar kan zelfs Hans Klok geen goocheltruc voor verzinnen. Lief mens, gebruik die tijd dus goed. Later is een illusie! Je kunt zeventien jaar zijn en sterven, maar je droom hebben geleefd. Of 71 jaar niet ECHT voluit leven en je druk maken over dat je nog maar zo weinig tijd hebt...